

Det betyder, at kommunen ikke kan yde hjælp til en person, som kan forsørge sig selv, eller som har mulighed for at blive forsørget af andre. Det betyder desuden, at der ved beregning af hjælp til ægtefæller tages hensyn til begge ægtefællers økonomiske forhold.

Ved familie forstås ægtefælle, herunder registreret partner, samt børn under 18 år. Det er den privatretlige forsørgelsespligt over for et barn efter Justitsministeriets lovgivning (lov om børns retsstilling), som er afgørende for, om man i relation til det offentlige har forsørgelsesansvar over for barnet.

Ansaret for at forsørge sin ægtefælle ophører ved separation eller skilsmisse. Hvis kommunen, fx på grund af samlivsophør, må træde til med hjælp, indtræder kommunen i retten til at få fastsat bidrag. Dette er nærmere omtalt i bemærkningerne til forslagens § 95.

Stk. 3 er en undtagelse fra hovedreglen om, at forældres ansvar for at forsørge deres børn først ophører ved det fyldte 18. år. Det er præciseret, at forsørgelsesansvaret ophører, hvis barnet selv har ansvar for at forsørge en ægtefælle eller et barn. Dette indebærer, at forældrenes pligt til at forsørge barnet genopstår, hvis barnet ikke længere har ansvar for at forsørge en ægtefælle eller et barn.

Det, at forældrenes ansvar for at forsørge barnet ophører, indebærer, at kommunen ikke tager hensyn til forældrenes økonomiske forhold ved tildeling og beregning af hjælp til barnet.

I stk. 4 foreslås det, at kommunen uafhængigt af forældrenes forsørgelsesansvar giver hjælp til en gravid datter under 18 år til dækning af de behov, der er en følge af graviditeten. Det vil sige, at der skal være en årsagssammenhæng mellem graviditeten og behovet for hjælp, fx hvis datteren må opgive et arbejde på grund af graviditeten. Reglen, som den nu er formuleret, betyder, at forældrenes forsørgelsesansvar består, men at kommunen uden hensyn til forældrenes økonomiske forhold giver hjælp til de behov, der er en følge af graviditeten. Hvis graviditeten ophører ved abort, har forældrene igen det fulde forsørgelsesansvar.

Til kapitel 2

Statsborgerskab og bopæl

Til § 3

Bestemmelsen viderefører den gældende retstilstand. Bestemmelsen er en sammenskrivning og udbygning af regler i bistandslovens kapitel 1.

Det fastslås, at lovforslaget gælder alle, der lovligt opholder sig her i Danmark (dvs. ikke Grønland og

Færøerne). Dette gælder uanset nationalitet. Stk. 1 handler om alle former for hjælp efter dette lovforslag, bortset fra vedvarende hjælp, jf. stk. 2. For at en person kan få hjælp efter lovforslaget, skal den pågældende i øvrigt opfylde de betingelser, der gælder for de enkelte ydelser. Kravet om lovligt ophold er i overensstemmelse med hidtidig praksis.

Udlændinges ret til at opholde sig her i landet er reguleret i udlændingeloven. Hvis en udlænding, der opholder sig her i landet og søger om opholdstilladelse, har ret til at blive i landet, til ansøgningen er afgjort, foreligger der et lovligt ophold (processuelt ophold). Kommunen kan derfor – forudsat lovforslagets øvrige betingelser er opfyldt – give hjælp til udlændingen indtil det tidspunkt, hvor udlændingen efter udlændingeloven har pligt til at rejse ud af landet. Udlændingestyrelsen bistår kommunerne med oplysninger om en udlændings opholdsgrundlag.

Hvis en udlænding, som ikke opholder sig lovligt her i landet, søger om hjælp, skal kommunen henvise den pågældende til politiet, der efter udlændingelovens § 43 sørger for den pågældende.

Kommunen bør kontakte Udlændingestyrelsen for at få afklaret, om en udlænding har lovligt ophold.

I stk. 2 fastslås det, at for at få vedvarende hjælp til forsørgelse skal modtageren

- 1) være dansk statsborger,
- 2) være statsborger i en EU/EØS-medlemsstat eller familiemedlem til en sådan og være berettiget til ophold efter fællesskabsretlige regler, eller
- 3) have erhvervet ret på grundlag af de aftaler, som Danmark indgår eller har indgået med andre stater eller internationale organisationer, jf. forslagens § 4.

Erhvervsaktive EU/EØS-borgere og deres familiemedlemmer i Danmark er – som hidtil – på grundlag af EU-reglerne sidestillet med danske statsborgere med hensyn til sociale fordele, og de erhverver ret til vedvarende hjælp til forsørgelse på grundlag af erhvervsaktivitet i Danmark.

Hjælp til forsørgelse omfatter hjælp, der skal dække modtagerens leveomkostninger, dvs. udgifter til bolig samt sædvanlige udgifter til mad og tøj mv. Det kan fx være hjælp efter kapitel 4, herunder aktivering, hjælp til revalidering samt igangsætningsydelse.

Personer, der kan få opholdsret i Danmark på grundlag af Rådets direktiv af 29. oktober 1993 om opholdsret for studerende (93/96/EØF), Rådets direktiv af 28. juni 1990 om opholdsret for lønmodtagere og selvstændige, der er ophørt med erhvervsaktivitet (90/365/EØF), eller Rådets direktiv af 28. juni 1990 om opholdsret (90/364/EØF), får denne op-